

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 10 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 431

“Ένας λαός ύψώνεται ἅμα δείξῃ πὺς δὲ φο-
βᾶται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΛΚΑΙΟΣ. Mater dolorosa.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Παροιμίες τῆς Ἀνατολῆς (τοῦ Ἰν-
τοῦ φιλόσοφου Ραμὰ κρίσις).

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΟΣ. Ἐαρινό.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Πατινίδα—Πατραγαθία.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ. Χαρές.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΞΕΝΟΙ Ἀπὸ τὸν «Τάξις» τῆς Λόντρας.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Τὸ νέο βιβλίο τῆς κυρίας Δέλτα.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ. Ἀνοιχτὸ γράμμα.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ὁ Καντηλανάφτης τοῦρανοῦ.

» Γνωμικὰ ἀπὸ τὴν «Ἀπολογία».

» Μία νύχτα τοῦ Ζουφρουὰ στὴν Ἀθήνα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

MATER DOLOROSA

Μάννα γλυκεύη, ὦ Μαριὰμ, θλιμένη
μάννα, δὲν κλαῖς, στεγνά πρὸς τᾶνο ὑψώνεις
τὰ μάτια καὶ μὲ πόνο τὰ χαρφώνεις
ζεῖ ποῦ ἡ χιρὰ σου στέκει σταυρωμένη

καὶ μαρτυρεῖ καὶ σβηθεῖται ὀϊμέ, σπαιτίνει
τάχειλι σου καὶ ἀλώρητα μαζώνεις
τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς σου καὶ τὰ δῶνεις
δῶρο στερνὸ στὸ σπλάγχο σου. Γλυκαίνει

ἡ θλίψη σου ἡ βουβὴ τὴν κάθε θλίψη
ποῦ εὐγενικὰ νὰ κρύβεται γνωρίζει
κ' ἐρχέται μπρὸς σ' ἓνα σταυρὸ νὰ σκίψῃ

κάθε ψυχὴ ποῦ ὅ,τι εἶχε ἀγαπημένο
—πόθο ἢ ὄνειρο ἢ ἀγάπη—τὸ ἀντικρύζει
στὸ Γολγοθὰ του πᾶνου σταυρωμένο.

Λευκάδα

ΑΛΚΑΙΟΣ

ΕΑΡΙΝΟ

Στὸν ἴσσιο τῆς κληματαριῆς τοῦ πρόσχαρου σπιτιοῦ σου,
Κόρη, τὸ κέντημα ξεχνᾷς μέσ' στ' ἀνεργὰ χροάκια
Καὶ σὲ ταξίδια ἀτέλειωτα τὸν προβοδῆς τὸ νοῦ σου
Μὲ τὰ ποινιά, μὲ τὰ τρελλά τοῦ Μᾶη χελιδονάκια.

Κ' ἐρχόνται καὶ ξανάρχονται καλῶντας τὴν καρδιά σου,
Μὲ τὸ φαιδρὸ παιχνίδισμα τῆς αἴρας μέσ' στὴ γλῶσσι,
Γλυκὰ μελλούμενα, παλιὰ χρυσόνειρα δικά σου
Καθὼς τριγύρω στὴ μελιὰ ξανθὴ μελισσολόι....

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΟΣ

ΧΑΡΕΣ

Ὁραῖο βιβλίο καὶ ἀγαπημένο !

Σὲ τέτοιαις συντροφιάς πλημμύρα
ποιὰ τάχα σ' ἔχει ρήξει μοῖρα
κίτρινο σκόρπιο πεταμένο.

Μ' ἀγάπη, μὲ λατρεία σὲ πῆρα,
ὠραῖο βιβλίο καὶ ἀγαπημένο,
καὶ τώρα νὰ σε εὐτυχισμένο
στὸ μάλαμα καὶ στὴν πορφύρα.

Εὐγενικὲς χαρὲς καὶ ὠραῖες !
Μ' ὅμοια χαρὰ καημούς, ιδέες,
τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν ὁδύνη.

τίς σκέψεις, πλάνη πεταλούδια,
παίρνει κανεὶς καὶ σφριζτοκλείνει
μέσ' σὲ χρυσά, ἀκριβὰ τραγοῦδια.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

(Ἀπὸ τὴν «Ἀπολογία»)

Μία φορὰ κ' ἓναν καιρὸ, νομίζανε πὺς νὰ γρά-
ψῃς δημοτικὴ, θὰ πῇ νὰ χυδασιολογᾷς—ἂν καὶ πᾶ-
λε ξεχνῶνε πὺς στὸ χυδασιολόγημα, δὲ λέω μόνο
γιά τίς βρισιές, μὰ καὶ γιὰ ὅλο τὸ ὕψος τῆς τῶ ἀ-
τεχνος, τὸ ξένο καὶ τὸ ἀνίδεο, μᾶς ἔφησε χίλια καὶ
χίλια μίλια πίσω ἡ καθαρέδουσα.

*

Ἦρωτοῦνε σοβαρὰ καὶ περήφανα πὺς θὰ μπορέ-
σουμε τάχα ποτὲ μας νὰ ποῦμε στὴ δημοτικὴ ὡς
καὶ τὴν πιδ ἀπλὴ φράση, ποῦ νᾶχη μέσα της κά-
ποιο νόημα φιλοσοφικὸ· λ. χ. «τὸ μόνον ἄτομον τὸ
ὁποῖον ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον βλέπομεν, εἶναι τὸ ἄτο-
μον τὸ κοινωνικόν». Ἄλλο τίποτα. Τὸ λές ἔφκολα
καὶ ξάστερα· «τὸ μόνον ἄτομο ποῦ ὑπάρχει, τὸ μόνον
ποῦ βλέπομεν, εἶναι τὸ ἄτομο τὸ κοινωνικόν». Τὸ
διαβάζουσε μὲ τὰ μάτια τους καὶ πειδὴ δὲν εἶναι
καθαρέδουσα, δὲν εἶναι κ' ἐλληνικὴ.

*

Καταστρέφεται τὸ ἔθνος μοναχὸ του, τὸ ἔθνος
εἶναι ὁ προδότης, ἀπὸ γράφει δὲ γράφει τὴν ξένη
λέξη, τὴ λέει, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ γιὰ νὰ εἶναι γλώσ-
σα. Ἐμεῖς δὲ φταῖμε ἂν τὸ φανταστήκανε τοῦ λό-
γου τους πὺς ἡ ἀθρόωπηνη λαλιὰ ζῇ μέσα στὰ βιβλία